

LUCII III. DECRETA.

I.

Ad magistrum et fratres militiæ S. Jacobi. — De cohabitatione clericorum et mulierum.

Vestra duxit devotio inquirendum ut consulamus fratribus vestris parochiales ecclesias adeuntibus, quorum clerici concubinas habent, de hoc enim diversæ videntur sacrorum canonum sententiæ emanasse; alicubi enim dicitur: Nullus audiat misam presbyteri, qui indubitanter concubinam habet; alibi non potest aliquis, quantumcunque pollutus, Dei sacramento polluere, quæ purgatoria sunt cunctarum cogitationum, etc. Quia omnia in se Christi purgantur. Cæterum aliud est quando crimen notorium non diffitetur presbyter, vel de ipso canonice est condemnatus; aliud est cum penitus est occultum, vel adhuc ab Ecclesia toleratur. Item a talium officii abstinere ut peccandi licentia aliis auferatur, et ad dignæ pœnitentiæ fructum attrahantur. Aliud si

A tanquam innocentium ministeria reputantur. Sine dubitatione itaque teneatis, quod a clericis, et presbyteris, quanquam fornicariis, quandiu adhuc celantur, nec opus evidentiam habet, licite audiantur divina officia, et alia suscipiantur ecclesiastica sacramenta.

II.

Ad Norvicensem episcopum.

Quæsitum est a nobis ex parte tua, si iudex ordinarius, vel alius, cui iudex delegatus mandavit partes citari vel ut exsequatur sententiam, delegato iudici teneatur obedire. Cum autem non sua, sed delegantis vice fungantur, et cum iudicatio delegatur, omnia delegari quæ ad iudicium faciunt videantur, merito delegatus potest tam ordinarium, quam alium cui mandaverit cogere ad efficiendum quod præcipitur, et ei qui obedire contempserit pœnam infligere competentem.

VARIORUM AD LUCIUM III PAPAM
EPISTOLÆ.

I.

Bertrandi episcopi Agennensis ad Lucium. — Quod Henricus rex Angliæ junior sepulturam elegit in ecclesia Rothomagensi.

(Circa annum 1182.)

[MARTEN., *Ampl. Collect.*, I, 951.]

Beatissimo domino et Patri suo Lucio, per Dei gratiam universalis Ecclesiæ summo pontifici, B., Dei et sua miseratione Agennensis Ecclesiæ humilis minister, salutem et promptam cum debita subiectione ad quæcunque possit obsequia voluntatem.

Ex Scripturarum testimonio didicimus et illum per quem veritas occultatur, et per quem mendacium profertur, eidem pœnæ obnoxios. Hinc est quod nos ad petitionem clericorum Ecclesiæ Rothomagensis de sepultura regis Henrici junioris, ne per nostram taciturnitatem iustitia sustineat detrimentum, beatitudini vestræ veritatem rei gestæ significamus. Noverit itaque vestra paternitas quod, cum de mandato domini regis patris sui II. intuitu pacis reformandæ ad ipsum venissemus, eum in lectum ægritudinis decumbentem invenimus. Qui cum a nobis extremam unctionem et alia quæ in extremis agentibus ministeria solent exhiberi, cum summa humilitate ac devotione recepisset, tandem

C apud ecclesiam Beatæ Mariæ de Rothomago nominatam sepulturam elegit. Verum cum nos et quamplures alii viri religiosi, attenta difficultate itineris, et loci remotione ei attentius consuleremus ut apud monasterium de Grandimonte eligeret sepulturam, nullatenus eum a suo potuimus proposito revocare. Quid inde sit faciendum gloriosa vestræ sanctitatis providentia moderetur. Conservet Dominus sanctitatem vestram incolumem per multa tempora.

II.

Odonis ductis Burgundiæ ad eundem. — Eiusdem argumenti.

[*Ibid.*]

D Sanctissimo Patri et domino Lucio, Dei gratia summo pontifici, et omnibus fidelibus ad quos præsens scriptum pervenerit, Odo dux Burgundiæ, salutem.

Ad vestram, Pater sancte, omniumque fidelium volo notitiam pertinere, me interfuisse, et audisse quando Henricus rex, Henrici regis Angliæ filius, in extremis agens, elegit sibi sepulturam apud Rothomagum; rogans plurimum ut in civitate Rothomagensi in ecclesia cathedrali sepeliretur, etc.